

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: JUDr. K. T.

proti
žalovanému: Finanční úřad pro Jihomoravský kraj
sídlem nám. Svobody 4, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2018, čj. 4005492/18/3005-80541-712309

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný vydal dne 3. 9. 2018 exekuční příkaz čj. 4030696/18/3005-80541-712309, kterým byla nařízena exekuce příkázáním pohledávky z účtů žalobkyně vedených u České spořitelny, a. s., pod č. ú. 2553643339/0800 a č. ú. 1759285252/0800. Žalovaný dále vydal dne 3. 9. 2018 exekuční příkaz č. j. 4005492/18/3005-80541-712309, kterým byla nařízena

exekuce na srážky ze mzdy nebo z jiných příjmů žalobkyně (dále jen „exekuční příkaz“ nebo „napadené rozhodnutí“).

2. Proti exekučním příkazům shora uvedeným podala žalobkyně námitky, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 24. 10. 2018, čj. 4416026/18/3005-80541-710004 (dále jen „rozhodnutí o námitkách“). Proti oběma exekučním příkazům brojila žalobkyně u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 2. 11. 2018. Žalobkyně podáním ze dne 14. 2. 2019 vzala žalobu v části, která směřovala na zrušení exekučního příkazu žalovaného čj. 4030696/18/3005-80541-712309, zpět. Krajský soud tak usnesením ze dne 11. 4. 2019, č. j. 30 Af 103/2018 - 139, řízení v této části zastavil.

II. Argumentace žalobkyně

3. Žalobkyně navrhuje exekuční příkaz zrušit v části následujících položek pořadí (nedoplatků) - č. 1. daň z přidané hodnoty za období 4. čtvrtletí roku 2007 a č. 6. – 10. vše daň z příjmů fyzických osob podávajících přiznání za zdaňovací období 2005, 2006 a 2007.
4. Žalobkyně se domnívá, že u výše uvedených položek nebyla zachována prekluzivní lhůta pro vymáhání daně. K tomu obsáhle cituje z komentáře k § 178 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Za absurdní považuje závěr žalovaného, který tvrdí, že podle § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se lhůta pro placení daně staví i v tom případě, že je ve věci podána správní žaloba po 1. 1. 2011, kdy vstoupilo v účinnost ust. § 160 daňového řádu. Na podporu své argumentace rovněž odkazuje na komentář k § 160 daňového řádu. Žalobkyně uzavírá, že je více než zřejmé, že správní žaloba podaná ve věci předmětných daní po dni 1. 1. 2011 již lhůtu pro placení daně nestaví. U uvedených položek pořadí uvádí, že je tedy nutné vzít za správné jejich původní datum splatnosti, tedy u položky pořadí č. 1 den 25. 1. 2008, u položky pořadí č. 6 den 31. 3. 2006, u položky pořadí č. 7 den 2. 4. 2007, u položky pořadí č. 8 den 2. 4. 2007, u položky pořadí č. 9 den 31. 3. 2008 a u položky pořadí č. 10 den 31. 3. 2008. Prekluzivní lhůta pro vymáhání daně tak uplynula, právní závěry žalovaného ke stavení této lhůty a k počátku jejího běhu jsou liché. Žalobkyně také poukazuje na právní závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 5 Afs 342/2017 - 40, z nichž dovozuje povinnost soudu vypořádat se s námitkami do exekučního příkazu, explicitně vyjmenovanými v bodu 16 žaloby.

III. Argumentace žalovaného

5. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba **není důvodná**.
7. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.

Skutková zjištění

8. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu, a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.

9. Žalobkyni byla platebním výměrem ze dne 4. 3. 2011 vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2007 ve výši 6 176 127 Kč (dále jen „DPH“). Rozhodnutí o odvolání proti tomuto platebnímu výměru nabylo právní moci dne 12. 12. 2011. Dne 17. 10. 2012 vydal Finanční úřad v Ivančicích (dále jen „finanční úřad“) rozhodnutí o zřízení zástavního práva, kterým zajistil kromě jiných nedoplateků žalobkyně i nedoplatek na DPH. Dne 29. 10. 2012 došlo k zápisu tohoto zástavního práva do katastru nemovitostí. Tento nedoplatek je veden jako položka č. 1 ve vykonatelném výkazu nedoplateků, sestaveném ke dni 27. 8. 2018, č. j. 4005493/18/3005-80541-712309 (dále jen „výkaz nedoplateků“).
10. Dodatečným platebním výměrem ze dne 1. 6. 2011, č. j. 41511/11/294971700870 doměřil finanční úřad žalobkyni daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2005, a to ve výši 4 989 300 Kč. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru nabylo právní moci dne 8. 10. 2012. Tento nedoplatek je veden jako položka č. 6 ve výkazu nedoplateků.
11. Dodatečným platebním výměrem ze dne 1. 6. 2011, č. j. 41533/11/294971700870 doměřil finanční úřad žalobkyni daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2006, a to ve výši 6 446 140 Kč a penále ve výši 1 433 154 Kč. Rozhodnutí o odvolání proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru nabylo právní moci dne 8. 10. 2012, přičemž odvolací orgán změnil doměřenou daň na částku 6 372 092 Kč a penále na částku 1 418 344 Kč. Tento nedoplatek je veden jako položka č. 7 a 8 ve výkazu nedoplateků. Současně je zde veden i úrok z prodlení z dlužné daně ve výši 5 059 135,53 Kč.
12. Dodatečným platebním výměrem ze dne 1. 6. 2011, č. j. 41534/11/294971700870 doměřil finanční úřad žalobkyni daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, a to ve výši 2 525 792 Kč a penále ve výši 505 158 Kč. Rozhodnutí o odvolání proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru nabylo právní moci dne 8. 10. 2012, přičemž odvolací orgán změnil doměřenou daň na částku 2 429 248 Kč a penále na částku 485 849 Kč. Tento nedoplatek je veden jako položka č. 9 a 10 ve výkazu nedoplateků.
13. Žalovaný zahájil daňovou exekuci srážkami ze mzdy vydáním napadeného exekučního příkazu, a to k vymození nedoplatku v celkové výši 35 040 165,99 Kč. Podle výkazu nedoplateků evidoval žalovaný celkem 21 nedoplateků na daních, na úrocích z prodlení a na příslušenství. Žalobkyně proti tomuto exekučnímu příkazu podala námitky, ve kterých argumentovala shodně s podanou žalobou. Žalovaný její námitky a návrh na zastavení exekuce zamítl rozhodnutím o námitkách. Následnou žalobou žalobkyně napadá exekuční příkaz pouze co do položek pořadí č. 1 a č. 6 – 10 výkazu nedoplateků.

Právní posouzení

14. Úvodem je nutno říci, že žalobkyně svou žalobou brojí proti exekučnímu příkazu, byť proti němu již podala námitky. Takový postup je možný, neboť podle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016 - 53) je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. jak exekuční příkaz (§ 178 daňového řádu), tak rozhodnutí o námitkách (§ 159 daňového řádu). Námitky proti exekučnímu příkazu nejsou řádným opravným prostředkem a věcné projednání žaloby proti exekučnímu příkazu není vázáno na podmínku jejich podání.
15. Soud považuje za důležité připomenout, že žalobní argumentací, která směřovala ke zrušení exekučního příkazu ze dne 3. 9. 2018, č. j. 4030696/18/3005-80541-712309, se

nezabýval, neboť žalobkyně v této části vzala žalobu zpět a soud řízení v tomto rozsahu zastavil.

16. V první řadě k DPH, položce č. 1 ve výkazu nedoplatků. Žalobkyně k této daňové povinnosti uvádí, že je za datum splatnosti nutno považovat datum 25. 1. 2008 a prekluzivní lhůta pro vymáhání daně uplynula. Tento závěr je neopodstatněný. Promlčecí šestiletá lhůta k vybrání a vymožení nedoplatků podle § 70 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), započala běžet dne 31. 12. 2008 a skončila by tak ke dni 31. 12. 2014. Jak soud konstatoval v části skutkových zjištění, byl nedoplatek na DPH zajištěn zástavním právem na nemovitých věcech. Do katastru nemovitostí bylo zástavní právo zapsáno dne 29. 10. 2012. Vzhledem k tomu, že lhůta pro placení výše uvedené daně neskončila ke dni 1. 1. 2011, posuzuje se za použití § 264 odst. 5 daňového řádu jako lhůta pro placení daně podle § 160 daňového řádu. Podle § 160 odst. 6 daňového řádu platí, že je-li daň zajištěna zástavním právem, které se zapisuje do příslušného veřejného registru, zaniká právo vybrat a vymáhat daň uplynutím 30 let po tomto zápisu. Lhůta pro placení DPH tak ke dni zahájení exekučního řízení evidentně prekludovat nemohla.
17. Žalobkyně dále namítá prekluzi lhůty pro placení daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roků 2005, 2006 a 2007. K tomu soud v obecné rovině uvádí, že lhůta pro placení daně byla upravena v § 70 zákona o správě daní a poplatků a jednalo se o lhůtu promlčecí, která trvá šest let po roce, ve kterém se stal nedoplatek splatným. Podle § 264 odst. 5 daňového řádu účinného od 1. 1. 2011 platí, že lhůta pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala běžet podle dosavadních právních předpisů, se posuzuje podle ustanovení daňového řádu o lhůtě pro placení daně. Okamžik počátku běhu lhůty pro placení daně určený podle dosavadních právních předpisů však zůstává zachován. S ohledem na uvedené tak u daně z příjmu fyzických osob za rok 2005, která se stala splatnou dne 31. 3. 2006, započala lhůta podle § 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků běžet od 31. 12. 2006 a pokud by nenastala žádná skutečnost způsobující její přerušování nebo stavení, uplynula by 31. 12. 2012 a k 1. 1. 2013 by právo daň vymáhat prekludovalo. Stejný způsob určení počátku běhu lhůty se uplatní i pro daně za rok 2006 a 2007. Vzhledem k tomu, že lhůty pro placení výše uvedených daní neskončily ke dni 1. 1. 2011, posuzují se za použití § 264 odst. 5 daňového řádu jako lhůty pro placení daně podle § 160 daňového řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 Afs 14/2012 - 24).
18. Mezi stranami je spor o to, zda soudní řízení zahájené po 1. 1. 2011 (účinnost daňového řádu) staví základní lhůtu pro placení daně podle § 160 odst. 1 daňového řádu, tedy lhůtu šestiletou. Žalobkyně namítá, že daňový řád v § 160 komplexně upravil problematiku lhůty pro placení daně a vylučuje tak aplikaci § 41 s. ř. s. Žalobkyně také poukazuje na analogii s § 148 daňového řádu. Soud připomíná, že u lhůty pro stanovení daně podle § 148 daňového řádu soudy dovodily, že od 1. 1. 2011 jde o její komplexní úpravu, která stanoví [§ 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu] běh a délku lhůty odlišně od § 41 s. ř. s. Ze systematiky § 148 daňového řádu je pak zřejmé, že v odstavci 4 je upraveno stavení lhůty zahájeným soudním řízením, a v odstavci 5 je vymezena maximální délka lhůty pro stanovení daně, kterou nelze stavět či přerušovat. Touto konstrukcí vylučuje zákonodárce aplikaci § 41 s. ř. s. na stavení této desetileté lhůty (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011 - 218, č. 2676/2012 Sb. NSS a ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 Afs 138/2018 - 48). Tento závěr však lze s ohledem na citovanou

judikaturu vztáhnout pouze ke lhůtám, které započaly běžet za účinnosti daňového řádu. Pokud jde o objektivní lhůtu pro stanovení daně, která započala běžet před nabytím účinnosti daňového řádu, na její běh § 41 s. ř. s. stále dopadá.

19. Pokud žalobkyně navrhuje analogickou aplikaci výše uvedených závěrů i na svůj případ, nelze jí přisvědčit. Abychom totiž mohli závěry o vyloučení § 41 s. ř. s. dovodit i v případě lhůty pro placení daně podle § 160 daňového řádu, musela by být i tato úprava komplexní. V § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu totiž zákonodárce přímo stanovil, že řízení před soudem staví lhůtu pro stanovení daně, a v dalším odstavci zakotvil maximální možnou délku lhůty na 10 let. Je zřejmé, že touto „kombinací“ vyloučil aplikaci § 41 s. ř. s., neboť upřesnil, že zahájené soudní řízení sice staví lhůtu pro stanovení daně, ale i přes to zde existuje nepřekročitelná desetiletá lhůta, na kterou zahájené soudní řízení vliv nemá. V § 160 daňového řádu, který se věnuje lhůtě pro placení daně, však taková komplexní úprava chybí. Zákon totiž v případě této lhůty neuvádí zahájené soudní řízení jako skutečnost, která by způsobila její stavení. Účinky § 41 s. ř. s. tak nejsou daňovým řádem vyloučeny, neboť ustanovení § 160 daňového řádu a § 41 s. ř. s. vedle sebe ob stojí a nedochází k jejich vzájemné kolizi. Soud připomíná, že § 41 s. ř. s. je platným a účinným ustanovením, přičemž pokud by zákonodárce chtěl vyloučit jeho aplikaci, musel by tak učinit bez jakýchkoliv pochybností. Derogace mlčky, jak k tomu dospěla judikatura v případě § 148 daňového řádu, musí být zcela zřejmá a bezpodmínečná. U § 160 odst. 1 daňového řádu však má soud za to, že nebylo úmyslem zákonodárce vyloučit aplikaci § 41 s. ř. s. Soudní řízení zahájené za účinnosti daňového řádu tak podle § 41 s. ř. s. i nadále staví šestiletou lhůtu pro placení daně podle § 160 odst. 1 daňového řádu, která započala běžet podle zákona o správě daní a poplatků. Změna tu spočívá jen v tom, že lhůta pro placení daně má od 1. 1. 2011 povahu lhůty prekluzivní a s jejím koncem je tak spojen zánik práva daň vymáhat.
20. Soudní řízení, které žalobkyně zahájila u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 4. 12. 2012 (věc vedena pod sp. zn. 29 Af 102/2012) tak stavělo lhůtu pro placení daně do 15. 1. 2018, kdy rozsudek v této věci nabyl právní moci. Dne 27. 1. 2018 podala žalobkyně kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (věc vedena pod sp. zn. 3 Afs 18/2018). I u daňových nedoplatků na dani z příjmu fyzických osob za roky 2005, 2006 a 2007 tak lhůta pro placení daně podle § 160 odst. 1 daňového řádu v době vydání napadeného exekučního příkazu dosud neuplynula.
21. Navíc žalobkyně ve své argumentaci nerozlišuje lhůtu pro placení daně podle § 160 daňového řádu na lhůtu základní podle odstavce 1 v délce 6 let a lhůtu maximální podle odstavce 5 v délce 20 let. Žalobkyně vztahuje závěry, ke kterým dospěly soudy při posuzování maximální nepřerušitelné lhůty podle § 148 odst. 5 daňového řádu, na základní přerušitelnou lhůtu podle § 160 odst. 1 daňového řádu. Argumentace žalobkyně by snad mohla být smysluplná v případě, pokud by analogicky s § 148 daňového řádu dovodila, že zahájené soudní řízení podle § 41 s. ř. s. nestaví maximální lhůtu pro placení daně podle § 160 odst. 5 daňového řádu. Podle posledně citovaného ustanovení totiž lhůta pro placení daně končí nejpozději uplynutím 20 let od jejího počátku, přičemž jak jazykovým zněním, tak systematickým zařazením je tato lhůta obdobná desetileté lhůtě pro stanovení daně podle § 148 odst. 5 daňového řádu. Žalobkyně tak směšuje dvě zcela odlišné lhůty, neboť jí zpochybňovaná šestiletá lhůta se zcela běžně přerušuje a staví zákonem vymezenými skutečnostmi podle § 160 odst. 3, 4 a § 239a odst. 5 daňového řádu.

22. Žalobkyně dále s odkazem na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 342/2017 - 40 v doplnění žaloby – uplatněném ovšem až po lhůtě pro podání žaloby – tvrdila, že se soud musí vypořádat s námitkami do exekučního příkazu, které žalobkyně uvedla v bodu 16 žaloby. Tento odkaz není pro soud zcela jasný, neboť v bodu 16 žaloby je pouze citován bod 13 námitek proti exekučnímu příkazu podaných 29. 9. 2018, přičemž tato pasáž obsahuje výčet jednotlivých položek pořadí výkazu nedoplatků a data jejich splatnosti dovozovaná správcem daně. V námitkách na ni navazuje polemika opřená o fakt, že soudní řízení zahájené až za účinnosti daňového řádu nemohlo stavět lhůtu pro placení daně. Jedinou námitkou, kterou žalobkyně jako žalobní bod vůči exekučnímu příkazu vznesla, tak zůstává prekluze práva vymáhat daň. Žalobkyně nezpochybňuje jednotlivé exekuované položky co do jejich výše. Posledně uvedené je také hlavní skutkovou odlišností od věci, kterou řešil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozhodnutí, kde žalobce namítal nesprávnou výši evidovaného daňového nedoplatku s tím, že část z něj již zaplatil. Žalobkyně naproti tomu shledává nezákonnost vydaného exekučního příkazu pouze v tom, že byl vydán po uplynutí prekluzivní lhůty pro placení daně. Soud připomíná žalobkyni, že přezkoumává napadené rozhodnutí pouze v mezích včas uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 5 s. ř. s.).
23. Soud tak na závěr shrnuje, že u položky pořadí č. 1 výkazu nedoplatků exekučního příkazu neuplynula prekluzivní lhůta pro placení daně podle § 160 daňového řádu, neboť byla neuhrazená daň zajištěna zástavním právem zapisovaným do veřejného registru (§ 160 odst. 3 písm. c), odst. 6 daňového řádu). U položek pořadí č. 6 – 10 výkazu nedoplatků napadeného exekučního příkazu rovněž neuplynula prekluzivní lhůta pro placení daně podle § 160 odst. 1 daňového řádu, neboť ji stavělo zahájené soudní řízení u Krajského soudu v Brně a u Nejvyššího správního soudu.

Obiter dictum

24. I kdyby však žalobkyně nezahájila soudní řízení, které podle soudu stavělo lhůtu pro placení daně, právo vymáhat daň ke dni vydání exekučního příkazu neprekludovalo i z jiného důvodu.
25. Na případ žalobkyně totiž dopadá § 160 odst. 1 věta třetí daňového řádu (ve znění účinném do 31. 12. 2020), kdy byla-li pro nedoplatek z částky daně stanovena náhradní lhůta splatnosti, začne lhůta pro placení běžet náhradním dnem splatnosti daně. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 9 Afs 241/2020 - 27, a jím potvrzený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 8. 2020, č. j. 65 Af 48/2018 - 45. Plyne z nich, že § 160 odst. 1 daňového řádu ve své třetí větě stanoví speciální režim běhu lhůty pro vymáhání nedoplatku z částky daně, k jejíž úhradě byla stanovena náhradní lhůta splatnosti. V takovém případě začne lhůta pro placení daně běžet náhradním dnem splatnosti, přičemž výkladem Nejvyšší správní soud dovodil, že lhůta pro placení daně začne běžet od počátku bez ohledu na to, zda v minulosti lhůta pro placení téže daně uplynula, či zda běží poprvé. Není tu proto podle krajského soudu prostor pro aplikaci přechodného ustanovení § 264 odst. 5 daňového řádu, podle nějž okamžik počátku běhu lhůty pro placení daně určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován, jelikož se jedná fakticky o lhůtu zcela novou, jež začíná běžet až v době účinnosti daňového řádu.
26. Dodatečné platební výměry na položky č. 6 – 10 výkazu nedoplatků nabyly ve spojení s odvolacími rozhodnutími právní moci dne 8. 10. 2012, přičemž od tohoto dne počala

běžet náhradní lhůta pro splatnost uvedených nedoplatků v délce 15 dnů. Poslední den této lhůty připadl na 23. 10. 2012 (jde o úterý, tj. pracovní den), který je tak podle krajského soudu náhradním dnem splatnosti. Od tohoto dne tak počala běžet nová šestiletá lhůta pro placení daně ve smyslu § 160 odst. 1 věta třetí daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, s předpokládaným koncem ke dni 23. 10. 2018. Před koncem této lhůty však vydal žalovaný předmětný exekuční příkaz ze dne 3. 9. 2018. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu platí, že daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení. Podle § 160 odst. 3 písm. a) daňového řádu pak platí, že úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně je zahájení exekučního řízení. V důsledku toho tak lhůta pro placení daně neuplynula ke dni 23. 10. 2018, neboť byla přerušena zahájením exekučního řízení.

V. Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobkyně před soudem neuspěla (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. 2. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu